Прилог антологији политичког лицемерја

Пише: Славко Живанов
субота, 26 децембар 2009 13:21

Божидар Ђелић, министар, експерт финансија, одмила Божа, надимак Дерикожа, опет је дочекао својих пет минута да – као својевремено Жарко Корић – докаже сав бесмисао тврдње да честица не може истовремено бивати на два различита места. Са све осмејком који му не силази с лица, вечити министар транзиције не силази са *малих екрана ТВ пријемника*
скакутајући од студија до студија поново и наново продавајући Србима Ништа за Нешто. Пажљиво треба отварати и фрижидер или веш машину јер се лако може догодити да Ђелић и из беле технике запишти о огромном успеху наше политике и о нашим великим достигнућима у којима се, освојивши шенген, кандидујемо за кандидате.

Данима је српска политичка елита већала да ли да преда тендерску документацију Европској унији, како би се ЕУ у неком погодном тренутку – који сама одреди – изјаснила да ли можемо да будемо кандидати за улазак у творевину која је, како каже Барозо, спремна да буде глобални лидер. И кад је тешка одлука донесена, када је тешком муком преломљено да ћемо и поред драматичног утицаја Словеније на Уједињене нације, Брисел и степску климу у Казахстану, ипак конкурисати, искочио је омиљени лик да нам економски тачно, у децималу, израчуна колико ћемо од тога имати *бенефита*. Када? – Не зна се, али ће га бити. До тада, и даље унезверени у Макси-маркету, моћи ћемо да гледамо крцате рафове. Можемо да гледамо и прелепе новогодишње излоге, што конфекције, што ауто-салоне, али о куповини можемо да разговарамо кад будемо пуноправни чланови. А то је вероватно након глобалне климатске катастрофе и евентуалног судара са астероидом и коначног сједињења с Царством небеским, које нам је даровао народни песник. Међутим, то шта Божа Ђелић ради – у било којој комбинацији, земаљској, небеској, наднаравној, оностраној или натприродној – сурова је игра судбине.

Као нестраначки сиромашак (таквим су га представљали медији, а он се није бунио), док је дремуцкао на теткином отоману у једва двоцифреној квадратури трошног станчића, заклињао се над сопственом скромношћу и гарантовао домаћинско газдовање над државном касом. Године које су наступиле донеле су нам другојачије податке. Државу су расипници и лопови довели на руб дужничког ропства, а скромни сиромашак с почетка приче отежао је за милионе евра.

Од када је Коштуници продат рог уместо свеће којим је, на часну реч, доказивана његова нестраначка позиција, па преко тога да су он и остали нестраначки министри прве демократске владе завршили бар у Главном одбору Демократске странке, Ђелић

бележи лични успех за успехом. У својој каријери, мерено зеленим новчаницама, Божидар је врло егзактан. Нема пуно апстракције у тој његовој рачуници. Веома просто се милиони на његовом банкарском конту слажу један на други, као цигле у каквом кинеском зиду. Не дели више стан са тетком и не спава на отоману, дошао је до виле на Сењаку. Успешно је капитализовао период Ђинђићеве власти ускочивши у банкарску фотељу из које је неколико година касније искочио као тајкун. Док је његова политичка породица чамила у опозицији и била ван власти, Ђелић се искључиво бавио собом, јер се он вишим циљевима може бавити само ако је власт. Евентуално ангажовање у опозицији губљење је времена са становишта сурове прагматичности финансијског мага. Када су његови опет дошли на власт вратио нам се у животе. Као ноторни богаташ вратио се у политику да нас учи нематеријалистичким ужицима и искушеничком трпљењу зарад виших циљева и боље и светле европске будућности.

Својевремено је купио Заставин кабриолет охрабрујући Србе да купују домаће, али се осим за новинаре и фоторепортере ретко налазио за воланом тог жутог аутомобила. Он је патње у вези са раштелованим вентилима, кидањем каишева, прскањем уља, трокирањем мотора, отказивањем кочница, спадањем точкова и крчањем мењача оставио онима који *Yugo* возе и кад их не снима камера. Ђелић је само купио тај аутомобил и сликао се у њему убеђујући нас ваљда да је то добра и паметна инвестиција. Сам се, међутим, вози у државним аутомобилима који су роба доспела из Немачке.

Елем, све приче Божидара Ђелића испричане са позиција блиских власти своде се на то да све што он и његови чине стратешки је бриљантно и дугорочно исплативо и корисно. Реч је о грандиозним успесима, визама, кандидатурама, споразумима, белим папирима и папирићима који ће нам омогућити много штошта, али не баш данас, него сутра, или мало сутра. Наше је само да за њих гласамо, а онда ће Божа Ђелић да нас сваким даном све више приближава бољем животу. Ево можемо и да прорачунамо када ћемо ми до тог бољег живота доћи. Погледајмо уназад и саберимо све у ових протеклих десет година и лако ћемо израчунати колико су два и два. На другој страни, све оно што се његовог личног џепа и живота тиче ни приближно није апстрактно, далеко, па чак ни средњерочно. На том пољу живахни Божа узима све и одмах. Колико се само тај „отомански“ подстанар у истом периоду док је Србија раскућена, прођердана и силована тајкунизовао – не знамо, а да се тајкунизовао јесте. И није једини. Колико се милионера, или милионера у најави сјатило око Тадића, ни броја им се не зна. И сви причају исту причу. Стрпите се, биће свега кад нас Европа пригрли. Тежак је то пут, али исплатиће се. А док то говоре пуне сопствене џепове не чекајући пуноправно чланство. Њихово је време транзиција. Транзиција је за њих једини клуб у којем желе пуноправно чланство.

Неизвесно је да ли ће икада неко бити у позицији да Ђелићу и таквима каже – доста!

Нажалост, не може се претпоставити када ће престати да тако паразитирају на безмало лешу једног народа и државе, али се може рећи да то паразитирање троши ту лепшу будућност о којој свакодневно говоре продајући нам је. Отприлике као и Динкићеве акције: када су му доносиле гласове фактички нису биле наплативе, али су вределе хиљаду евра. Догодине ће постати наплативе, али неће вредети ни 30. Тридесет пута мање. То је емпиријска разлика између стварности и фикције.